

ΣΠΙΤΑΚΙ

σπιτάκι, το, ουσ. [υποκορ. του ουσ. σπίτι]. **1.** μικρό σπίτι: «ζει σ' ένα σπιτάκι στην άκρη του χωριού || απορώ πώς ζούνε τόσα άτομα μέσα σ' αυτό το σπιτάκι!». **2.** (με συναισθηματική φόρτιση) το σπίτι: «μόλις τελειώσω απ' τη δουλειά επιστρέφω αμέσως στο σπιτάκι μου». (Λαϊκό τραγούδι: *χωριό μου χωριουνδάκι μου και πατρικό σπιτάκι μου*). **3.** μικρό σπίτι ως παιδικό παιχνίδι: «έβαλε την κούκλα στο σπιτάκι της».

- *δεν παίζουμε σπιτάκια*, μιλάμε σοβαρά, σοβαρολογούμε, δεν αστειευόμαστε, δεν είμαστε παιδιά: «θα σε παρακαλούσα να έρθεις με σοβαρές προτάσεις, γιατί είμαστε σοβαρή επιχείρηση και δεν παίζουμε σπιτάκια». Συνήθως της φρ. προτάσσεται το *εδώ*. Ο πλ. και όταν το άτομο μιλάει μόνο για τον εαυτό του. Για συνών. βλ. φρ. *δεν παίζουμε τις κουμπάρες*, λ. [κουμπάρα](#).

- *εμείς τι κάνουμε, σπιτάκια παίζουμε* γιατί υποτιμάς την ειδικότητά μας, την τέχνη μας, τη δουλειά μας ή την εμπειρία μας, από τη στιγμή που δεν είμαστε καθόλου άσχετοι με αυτό για το οποίο γίνεται λόγος: «θα μπορέσεις να βρεις λύση στο πρόβλημά μου; -Εμείς τι κάνουμε, σπιτάκια παίζουμε;». Συνήθως της φρ. προτάσσεται το *καλά* και μετά το ρ. της φρ. *κάνουμε*, ακολουθεί το *εδώ* ή το *δηλαδή*. Ο πλ. και όταν το άτομο μιλάει μόνο για τον εαυτό του. Για συνών. βλ. φρ. *εμείς τι κάνουμε, τις κουμπάρες παίζουμε*; λ. [κουμπάρα](#).

- *παίζω σπιτάκια*, δεν κάνω απολύτως τίποτα, χάνω τον καιρό μου, τρεπελιάζω: «εμείς σκοτωνόμαστε στη δουλειά κι αυτός, αντί να μας βοηθήσει, κάθετα και παίζει σπιτάκια». Για συνών. βλ. φρ. *παίζω τις κουμπάρες*, λ. [κουμπάρα](#). Από την εικόνα των μικρών παιδιών που παίζουν το ομώνυμο παιχνίδι.

- *τι νόμισες, σπιτάκια παίζουμε*; λέγεται με ειρωνική διάθεση στην περίπτωση που φέρουμε σε αίσιο τέλος μια δουλειά ή μια υπόθεση, ενώ κάποιος ή κάποιοι μας θεωρούσαν ευτελώς ανίκανους γι' αυτό: «για να σου πω την αλήθεια, δεν ήμουν σίγουρος πως θα μπορούσες να τελειώσεις μια τόσο δύσκολη δουλειά. -Τι νόμισες, σπιτάκια παίζουμε;». Συνήθως της φρ. προτάσσεται το *εμ*. Ο πλ. και όταν το άτομο μιλάει μόνο για τον εαυτό του. Για συνών. βλ. φρ. *τι νόμισες, τις κουμπάρες παίζουμε*; λ. [κουμπάρα](#).

- *σπίτι μου, σπιτάκι μου, (και) σπιτοκαλυβάκι μου*, βλ. λ. [σπίτι](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας